

*Susan
Mallery*
Buiten
zinnen

Vertaling Yvon Koelman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2008 Susan Macias Redmond
Oorspronkelijke titel: *Sweet Talk*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Yvon Koelman
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Julia Hoersch/Picture Press
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0523 2
ISBN 978 94 027 5967 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2020
Eerder verschenen onder de titel *Zoete zinnen*.

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Claire Keyes was net van plan om de vuile was te sorteren, toen de telefoon ging. Ze liet de stapel wasgoed vallen en haastte zich om op te nemen. Waarschijnlijk Lisa, haar manager, die haar altijd en eeuwig achter haar broek zat, dacht ze. Niet dat ze daar nu zo'n zin in had, maar alles was beter dan de was te moeten uitzoeken. Huishoudelijke klusjes waren nu eenmaal niets voor haar.

'Hallo?'

'Hallo Claire. Met, eh... Met Jesse.'

Niet haar manager dus, dacht Claire opgelucht. 'Jesse? Jesse wie?'

'Jesse. Je zusje.'

Claire schopte een afgedwaalde blouse in de richting van de stapel wasgoed en zeeg langzaam op de bank neer. 'Jesse?' fluisterde ze ademloos. 'Ben jij het echt?'

'Hm-m. Wat een verrassing, hè?'

Verrassing? Dat was nog zacht uitgedrukt. Claire had haar jongste zusje in jaren niet gesproken, laat staan gezien. Toen ze zeven jaar daarvoor bij de begrafenis van haar vader had geprobeerd om de banden met de familie weer aan te halen, was haar te verstaan gegeven dat ze niet op haar zaten te wachten. Haar tweelingzus Nicole en Jesse hadden zelfs letterlijk gezegd dat ze er niet rouwig om zouden zijn als ze onder een bus kwam.

De vijandigheid waarmee haar zussen haar tegemoet hadden

getreden, had haar volkomen overdonderd. Ze had het gevoel gehad alsof ze daadwerkelijk was overreden door een bus. Jesse en Nicole waren toch familie? Hoe konden ze haar nu uitstoten?

Destijds had ze niets beters geweten dan Seattle te verlaten, en sindsdien was ze er nooit meer teruggekeerd.

‘Zo,’ zei Jesse met een opgewektheid die iets geforceerds had. ‘Hoe is het met je?’

Claire schudde haar hoofd in een poging het helder te krijgen en aanschouwde de puinhoop in de zitkamer: een berg vuile was op de vloer, openstaande koffers naast de piano, een stapel ongeopende post, die almaar groter werd aangezien ze zich er maar niet toe kon zetten hem open te maken. En dan had ze ook nog een manager die geen middel onbeproeft liet om haar naar haar pijpen te laten dansen.

‘Prima,’ loog ze. ‘En met jou?’

‘Met mij? Geweldig. Maar, en dat is ook waarom ik je bel, met Nicole gaat het niet zo goed.’

Claire kneep de telefoon bijna fijn. ‘Hoezo? Wat is er met Nicole?’

‘Ze moet binnenkort worden geopereerd. Er is iets met haar galblaas. Die schijnt verkeerd te liggen of zoiets. Ik weet het niet precies. Helaas kan het niet verholpen worden met zo’n ingreep waarbij ze maar een paar kleine gaatjes in je buik maken. Zo’n lapi... lapi, eh... dingesingreep.’

‘Laparoscopie,’ mompelde Claire, een blik op de klok werpend. Over een halfuur werd ze op les verwacht.

‘Precies, dat bedoel ik. Ze snijden haar dus helemaal open, wat betekent dat het veel langer zal duren voor ze weer op de been is. Dat is een probleem, vooral voor de bakkerij. Normaal gesproken zou ik haar wel hebben geholpen, maar, eh... dat ligt op het mo-

ment een beetje moeilijk. Het is te ingewikkeld om het je nu helemaal te gaan uitleggen. Hoe dan ook, toen ik het er met Nicole over had, vroegen we ons af of jij bereid zou zijn om thuis te komen. Ze zou het erg op prijs stellen.’

Thuis, dacht Claire verlangend. Ze kon weer naar huis – het huis waarvan ze zich nog nauwelijks iets herinnerde, maar dat nog steeds zo’n grote rol in haar dromen speelde.

‘Ik dacht dat Nicole en jij me nooit meer wilden zien,’ fluisterde ze hoopvol en tegelijk bang dat haar hoop alsnog de bodem in zou worden geslagen.

‘Dat was ook zo. We waren ontzettend kwaad op je. Het was ook een emotionele periode. Eerlijk gezegd, zaten we er al een tijdje over te denken om maar weer eens contact met je op te nemen. Nicole had je eigenlijk zelf willen bellen, maar ze voelt zich niet erg jofel. Bovendien was ze bang dat je nee zou zeggen, en dat kan ze op het moment niet aan.’

Clair kwam overeind. ‘Ik zou geen nee hebben gezegd. Natuurlijk kom ik naar huis; ik wil niets liever. Daar zijn we familie voor.’

‘Te gek. Wanneer denk je te kunnen komen?’

Claire wierp een blik op de chaos om zich heen. Ze zou een masterclass krijgen, en aan het einde van de week moest ze er zelf een paar geven... Ze dacht aan haar manager, die haar ongetwijfeld met boze telefoontjes zou bestoken.

‘Morgen,’ antwoordde ze resoluut. ‘Ik kan er morgen zijn.’

‘Kun je me niet een kogel door de kop jagen, Wyatt?’ vroeg Nicole, terwijl ze een vochtige lap over het aanrecht haalde. ‘Je hebt vast wel een pistool. Ik schrijf wel even een briefje waarin ik uitleg dat het mijn eigen wens was, dan ga jij vrijuit.’

‘Het spijt me. Er komen in mijn huis geen wapens.’

In het hare al evenmin, dacht ze somber. Ze wierp het lapje in de gootsteen.

‘Die stomme operatie ook. Het kon werkelijk niet op een be-roerder moment komen,’ mopperde ze. ‘Daarna mag ik zes weken niet werken. Zes weken! Hoe moet dat nu met de bakkerij? Die draait toch echt niet uit zichzelf. En ga nu niet roepen dat ik Jesse dan maar moet bellen.’

De man, die binnenkort haar ex-zwager zou zijn, stak zijn handen bezwerend in de lucht. ‘Ik zeg niets. Ik zou niet durven, zeg.’

Ze wist dat hij het meende. Hij was een van de weinige mensen die begreep dat haar pijn niet zozeer werd veroorzaakt door haar galblaas, als wel door het feit dat ze zich bedrogen voelde door Jesse. ‘O, ik baal hier toch zo verschrikkelijk van. Wat heb ik misdaan dat mijn lichaam me opeens in de steek laat?’

Wyatt trok een stoel onder de tafel vandaan. ‘Ga even zitten. Het heeft geen enkele zin om je zo op te winden.’

‘O nee? Dat weet jij helemaal niet.’

‘Nee, maar het zou me verbazen als ik ongelijk had.’

Ze ging zitten. Hij zou wel eens gelijk kunnen hebben, dacht ze. Bovendien was ze moe van het vechten. Soms vroeg ze zich ook af hoelang ze dit nog kon volhouden.

‘Ik probeer te bedenken of ik niets ben vergeten,’ zei ze peinzend. ‘Volgens mij heb ik overal aan gedacht. Het is toch wel tot je doorgedrongen dat ik Amy voorlopig niet kan opvangen, hè?’

Amy was Wyatts achtjarige dochttertje, over wie Nicole zich een paar middagen per week ontfermde.

Wyatt boog zich naar haar toe en legde een hand op haar arm. ‘Rustig nu maar,’ zei hij tegen haar. ‘Je bent niets vergeten. Ik zal regelmatig even bij de bakkerij langsgaan om te zien of alles goed loopt. De mensen die er werken, gaan voor je door het vuur, dus

er is geen enkele reden om je zorgen te maken. Over een paar dagen ben je weer thuis, en dan kan het genezingsproces beginnen.'

Ze wist heel goed dat die opmerking niet alleen op haar operatie sloeg, maar ook op haar scheiding van Drew – die hufter. Niet aan denken, hield ze zich voor, en ze staaarde naar Wyatts hand, die nog altijd op haar arm rustte. Wyatt had grote handen, ruwe handen vol littekens. Hij wist wat het was om te werken voor zijn brood, deze goudeerlijke, niet onknappe, geestige man.

Ze keek in zijn donkere ogen. 'Waarom ben ik toch niet verliefd op jou?' verzuchtte ze.

Hij lachte. 'Tja, die vraag kan ik jou net zo goed stellen.'

Ze zouden zo goed bij elkaar passen... Het enige wat er ontbrak, was de vonk.

'Misschien hebben we er niet genoeg ons best voor gedaan,' zei ze zacht. 'We hadden gewoon met elkaar naar bed moeten gaan.'

'Probeer je dat nu eens even serieus voor te stellen,' zei hij. 'En? Word je er opgewonden van?'

'Ik kan me er niets bij voorstellen.' Sterker nog, alleen al de gedachte eraan stond haar tegen. Het zou niet goed voelen. Hij was meer een broer voor haar. Als ze dat nu bij zijn stiefbroer, Drew, had gehad, maar helaas, voor Drew had ze onmiddellijk in vuur en vlam gestaan – met alle gevolgen van dien.

Ze trok haar arm terug en bestudeerde zijn gezicht. 'Genoeg over mij gepraat,' zei ze. 'Het wordt hoog tijd dat jij eens hertrouwt.'

'Ik pieker er niet over,' zei hij, terwijl hij naar zijn mok koffie greep.

'Maar Amy heeft een moeder nodig.'

'Die indruk wekt ze anders niet.'

'Er lopen hier anders een hoop leuke vrouwen rond.'

‘Behalve jij? Wie dan?’

Daar moest ze een ogenblik over nadenken. ‘Kan ik daar later nog eens op terugkomen?’

Claire arriveerde vroeg in de middag op Sea Tack Airport. Ze was erg tevreden over zichzelf: ze had zelf haar reis geboekt en had zelfs een huurauto laten reserveren. Normaal liet ze zich per taxi vervoeren, maar in dit geval moest ze beschikken over eigen vervoer, aangezien ze op en neer naar het ziekenhuis en de bakkerij zou moeten rijden en waarschijnlijk boodschappen zou moeten doen.

Nadat ze met veel pijn en moeite haar twee koffers van de bagageband had getild, ging ze op zoek naar de lift. Tegen de tijd dat ze met haar bagage in de lift stond, was ze volkomen buiten adem. Haar armen deden pijn, en het zweet liep in straaltjes over haar rug omlaag. Ze had ook niet haar lange wollen jas moeten aantrekken, bedacht ze spijtig.

Bij de balie van het autoverhuurbedrijf sloot ze achteraan in de rij. Ze was opgewonden en nerveus tegelijk. Dit was een tweede kans. Zij zou hem in elk geval niet verpesten.

Even later was ze aan de beurt. ‘Hallo, ik heb een auto gereserveerd,’ zei ze tegen de vrouw achter de balie.

‘Uw naam?’

‘Claire Keyes.’ Ze gaf de vrouw haar rijbewijs en haar creditcard.

De vrouw bekeek het rijbewijs. ‘Bent u verzekerd of wenst u een autoverzekering?’

‘Ik neem uw autoverzekering,’ antwoordde Claire. Het was veel te ingewikkeld om uit te moeten leggen dat ze niet eens een auto had, nooit gehad had ook. Ze bezat een rijbewijs, aangezien ze op

haar achttiende rijlessen had genomen. Ze had er eindeloos over gedaan om het te halen.

‘Ongelukken? Boetes?’ vroeg de vrouw.

Claire glimlachte. ‘Geen van beide.’ Geen kunst als je nauwelijks autoreed, dacht ze. Als ze de afgelopen tien jaar twee keer achter het stuur had gezeten, was het veel.

Nadat ze enkele formulieren had ingevuld, gaf de vrouw haar haar rijbewijs en haar creditcard terug. ‘Nummer achtenzestig; het is een Malibu. U had toch om een middelgrote auto gevraagd? Ik kan u een grotere geven, als u wilt.’

Claire knipperde onzeker met haar ogen. ‘Nummer achtenzestig?’

‘Het nummer van de parkeerhaven waar u uw auto kunt vinden. De sleuteltjes zitten in het contact.’

‘O, ja. Perfect. Ik hoef geen grotere wagen, dank u.’

‘Goed. Wilt u misschien nog een plattegrond hebben?’

‘Ja, graag.’ Claire stopte de plattegrond in haar tas en verliet met haar koffers het glazen gebouwtje. Bij het zien van de zee van auto’s die zich voor haar uitstreckte, dreigde de moed haar in de schoenen te zinken. Toen zag ze dat de parkeerhavens genummerd waren, en ze ging op zoek naar haar auto. Even later stond ze bij parkeerhaven nummer achtenzestig, waar een zilverkleurige vierdeurs Malibu stond.

Het was een gigantische auto. En hier moest zij in rijden? Dat probleem was van later zorg, besloot ze. Ze moest eerst maar eens die parkeerhaven zien uit te komen.

Het eerste probleem deed zich voor toen ze haar bagage in de kofferbak wilde leggen. Nergens was een knop of een hendel te vinden. Hoe ging dat ding in vredesnaam open? Ze drukte, duwde en trok, maar er gebeurde niets. Ten einde raad tilde ze haar kof-

fers maar op de achterbank, waarna ze achter het stuur kroop.

Het kostte haar een paar minuten om haar stoel naar voren te schuiven, iets wat noodzakelijk was, wilde ze met haar voeten bij de pedalen kunnen. De sleutel in het contact steken en het om-draaien ging daarentegen in één keer goed. De auto startte meteen.

Nadat ze haar spiegels had bijgesteld, haalde ze diep adem. Zo, nu het navigatiesysteem nog even instellen. Ze zette het ding aan en werd prompt begroet in het Frans.

Wat was dat nu, vroeg ze zich verbijsterd af. Ze drukte verschillende knopjes in, maar het bleef Frans wat eruit kwam. Ze sprak een aardig mondje Frans en verstond het ook wel, maar om tijdens het autorijden nu ook nog naar instructies in een vreemde taal te moeten luisteren? Dat was een beetje veel gevraagd.

Ze drukte net zo lang op de knopjes tot ze via het Nederlands en het Japans opeens het vertrouwde Engels hoorde. Zo, dat was dat! Ze haalde opgelucht adem en las wat er verder nog op het instructiekaartje stond. Omdat ze vergeten was om Jesse te vragen wat het adres van het ziekenhuis was, toetste ze het adres van de bakkerij in.

Ze was klaar om te gaan. Ze raapte al haar moed bijeen. Geen paniek nu, dacht ze, de pijn in haar borst negerend. Dat kon later ook nog wel, maar niet nu ze op het punt stond om weg te rijden. Ze sloot haar ogen en concentreerde zich op haar zus. Nicole lag in het ziekenhuis. Nicole had haar nodig. Ze moest naar Nicole, hield ze zich voor. Dat was de reden waarom ze hier was.

De paniek werd iets minder. Ze opende haar ogen weer en zette zich schrap. Het parkeergebouw kwam haar opeens donker en gesloten voor. Gelukkig stond er geen auto's voor haar, zodat ze alle ruimte had om te manoeuvreren.

Ze schoof de hendel naar Drive, waarop de auto meteen in

beweging kwam. Prompt trapte ze op de rem. De wagen stond abrupt stil. Toen ze vervolgens heel langzaam het rempedaal liet opkomen, begon de auto weer te rijden. Stukje bij beetje slaagde ze erin de parkeerhaven uit te rijden. Een kwartier later reed ze het parkeergebouw uit.

‘Blijf vijfhonderd meter rechts rijden. Rechts komt een bord met I-5.’ De stem had iets dwingend, alsof hij wist dat Claire geen flauw idee had hoe ze een auto moest besturen, laat staan dat ze wist waar ze heen reed.

‘I-5? Wat is dat in ’s hemelsnaam?’ vroeg Claire. Toen zag ze het bord met I-5 en het teken voor snelweg. Ze begon te gillen. ‘Ik wil de snelweg niet op!’ riep ze tegen de computer. ‘Ik kan alleen op binnenwegen rijden!’

Er klonk een waarschuwingssignaal. ‘Blijf rechts rijden.’

‘Maar dit wil ik niet, zeg ik toch!’ Ze keek verwilderd om zich heen, maar er was geen andere weg te zien. Ze kon alleen maar de snelweg op.

Claire greep het stuur stevig vast en deed haar best zich niets aan te trekken van de visioenen van afgrijselijke verkeersongelukken, die voor haar geestesoog verschenen.

‘Dit moet ik toch kunnen,’ mompelde ze knarsetandend. ‘Het zal me lukken ook.’ Ze gaf wat meer gas totdat ze bijna zeventig reed. Dat leek haar hard genoeg. Wie wilde er nu harder dan zeventig? Niemand toch?

Ze schrok zich halfdood toen een grote vrachtwagen achter haar flink op zijn claxon drukte. Ze besepte dat ze zo bezig was met niet bang te zijn voor het voortrazende verkeer om haar heen, dat ze bijna vergat dat ze rechts moest blijven rijden.

‘Voor de afslag naar I-5 noord rechts af,’ gebod de boordcomputer.

‘Wat? Hoezo noord? Wil ik naar noord?’

Ze had niets te willen; de weg maakte een bocht naar rechts. Het liefst had ze haar ogen dichtgedaan. Het angstzweet brak haar aan alle kanten uit. Kon ze haar jas maar uitdoen... Ze kneep zo hard in het stuur, dat haar vingers er pijn van deden.

Nicole, hield ze zich voor. Denk aan Nicole.

Daar waar haar rijbaan zich bij de I-5 voegde, reden maar weinig auto's, waardoor ze zonder problemen kon invoegen. Met nog altijd een slakkengangetje van zeventig reed ze verder. Tegen de tijd dat ze ten noorden van de universiteit de snelweg kon verlaten, beefde ze over haar hele lichaam. Autorijden was voor haar één grote nachtmerrie. Auto's waren iets verschrikkelijks en alle autorijders waren hufters. Maar dit had ze in elk geval overleefd, dacht ze, en dat was het belangrijkste.

Ze volgde de aanwijzingen van het navigatiesysteem en slaagde erin haar bestemming te bereiken. Eenmaal aangekomen op de parkeerplaats van de bakkerij, zette ze de motor af en legde haar hoofd op het stuur om bij te komen. Toen haar hartslag weer enigszins normaal was, ging ze weer rechtop zitten en staarde een tijdlang naar het gebouw waar ze voor stond.

De bakkerij van Keyes bevond zich al tachtig jaar op dezelfde locatie. Haar overgrootouders waren hier begonnen, aanvankelijk in de helft van het pand, dat ze destijds hadden gehuurd. De zaken waren goed gegaan, zodat ze na verloop van tijd de andere helft erbij hadden gehuurd en uiteindelijk het hele pand hadden kunnen kopen.

In de etalage lagen broden, taarten en allerlei kleinere zoetwaren uitgestald. Erboven prijkte de naam: Keyes Bakery – Home of the World's Best Chocolate Cake.

De uit verschillende lagen bestaande taart werd sinds jaar en

dag afgenomen door koningshuizen en presidenten en mocht niet ontbreken op bruiloften en partijen. De lekkernij kwam voor op het wensenlijstje van artiesten en filmsterren voor in de kleedkamer of bij het filmen op locatie. De taart was natuurlijk een en al calorieën; hij bestond uit bloem, suiker, boter, chocola plus één onbekend ingrediënt, dat geheim was en binnen de familie moest blijven. Zelfs Claire wist niet wat het was, maar dat zou niet lang meer duren.

Ze stapte uit en trok haar kasjmieren trui recht. Haar jas hield ze aan; zo warm was het buiten nu ook weer niet. Nadat ze haar handtas had gepakt, sloot ze de auto af, haalde een paar keer diep adem om moed te verzamelen en liep op de ingang van de bakkerij af.

Het was inmiddels halverwege de middag, en er waren weinig klanten in de zaak. Twee moeders zaten aan een tafeltje een kopje koffie te drinken. Tussen hen in stonden twee kinderwagens. Claire knikte hen glimlachend toe en bleef voor de toonbank staan.

‘Kan ik u helpen?’ vroeg het meisje beleefd.

‘Dat hoop ik. Ik ben Claire, Claire Keyes.’

Het meisje, een wat forse brunette met een paar grote bruine ogen, slaakte een diepe zucht. ‘Juist, ja. Wat kan ik voor u doen? Ik heb vers rozemarijnbrood, net uit de oven.’

Claire glimlachte. ‘Ik ben Claire Keyes,’ zei ze weer.

‘Dat heb ik gehoord, ja.’

Claire wees naar het bordje dat aan de muur hing. ‘Keyes. Nicoles zus.’

Het meisje zette grote ogen op. ‘O, mijn hemel. Echt waar? Bent u degene die pianospeelt?’

Claire kromp inwendig ineen. ‘Inderdaad. Ik ben concertpianiste.’ En geen onverdienstelijk concertpianiste ook, maar ja, wist

dat kind veel. 'Ik ben gekomen vanwege Nicoles operatie. Ik kreeg een telefoontje van Jesse en –'

'Van Jesse?' riep het meisje uit. 'Krijg nou wat! Het is niet waar, meent u dat? Mijn hemel, niet te geloven.' Het meisje was al prattend achteruitgelopen. 'Nicole zal haar vermoorden, als ze dat al niet gedaan heeft. Ik moet...'. Ze stak een hand op. 'Moment. Ik ben zo terug.'

Voordat Claire iets kon zeggen, was het meisje naar achteren verdwenen. Ze hees haar tas wat hoger op haar schouder en bekeek intussen de inhoud van de vitrine: een paar taarten, verscheidene cakes, interessante broden. Haar maag reageerde meteen, waardoor ze zich herinnerde dat ze de hele dag nog niets had gegeten. In het vliegtuig hierheen had ze van de zenuwen geen hap door haar keel kunnen krijgen. Als ze nu eens een stuk rozemarijnbrood nam, dacht ze. Bij de een of andere delicatessenzaak kon ze dan –

'Wat voor de donder doe jij hier?'

Ze keek op. De man die op haar toe liep was groot en fors en zag er nogal ruw uit. Te oordelen naar zijn getaande huid en gespierde lichaamsbouw, deed hij zwaar lichamelijk werk of bracht hij veel tijd in de sportschool door. Ze moest zich inhouden om niet haar neus op te trekken bij het zien van zijn geblokte overhemd en versleten spijkerbroek.

'Ik ben Claire Keyes,' begon ze.

'Je hoeft me niet te vertellen wie je bent. Ik vroeg wat je hier deed.'

'Je vroeg me wat voor de donder ik hier deed, om precies te zijn,' verbeterde ze hem. 'Dat is niet helemaal hetzelfde.'

Hij vernauwde zijn ogen tot spleetjes. 'O nee? Wat is het verschil dan?'

‘De ene vraag suggereert een zekere belangstelling in het antwoord; de andere suggereert dat ik kennelijk aanleiding geef tot irritatie. Het interesseert jou duidelijk geen barst wat ik hier doe. Je wilt alleen maar dat ik zo snel mogelijk verdwijn. Nogal merkwaardig, vind ik, want we kennen elkaar niet eens.’

‘Ik ben goed bevriend met Nicole. Ik hoef jou helemaal niet te kennen om te weten wie je bent.’

Claire begreep het niet goed. Was Nicole dan nog steeds kwaad? Dat was anders niet de indruk die Jesse in dat telefoongesprek had gewekt. ‘Wie ben je dan?’

‘Wyatt Knight. Nicole is getrouwd met mijn stiefbroer.’

Was Nicole getrouwd? Sinds wanneer? Met wie? Claire slikte moeilijk. Nicole had het niet eens de moeite waard gevonden om haar eigen zus daarvan op de hoogte te stellen, laat staat haar uit te nodigen voor haar huwelijk? Wat erg...

Het ontging Wyatt niet dat zich allerlei emoties op haar gezicht afspeelden, maar dat liet hem verder koud. Hij had het al lang opgegeven om zicht te krijgen op het gevoelsleven van vrouwen. Wie er toch mee doorging, raakte geheid aan de drank of kreeg de neiging van de brug te springen.

Ze leek op Nicole en Jesse, dacht hij, de ranke blondine bestuderend. Het zat hem in de ogen; ze hadden alle drie van die grote blauwe ogen. Of zat het hem in de mond? Nicole was gewoon blond. Claires haren vertoonden wel een dozijn verschillende kleuren blond en glansden bovendien.

Voor de rest was er geen enkele overeenkomst. Nicole was een goede vriendin; hij kende haar al jaren. Ze was aardig om te zien, maar verder heel gewoon. Claire, die geheel in het roomwit gekleed was, tot en met haar tas en haar laarzen, deed hem denken aan een ijskoningin. Een boze ijskoningin.

‘Ik zou graag mijn zus willen zien,’ zei Claire gedecideerd. ‘Ik weet dat ze in het ziekenhuis ligt, maar niet in welk ziekenhuis.’

‘Dat ga ik jou ook niet vertellen. Ik heb geen idee wat je hier komt doen, dame, maar ik kan je wel vertellen dat ze jou niet wil zien.’

‘Ik heb iets heel anders gehoord.’

‘Van wie?’

‘Van Jesse. Ze zei dat Nicole hulp nodig zou hebben als ze uit het ziekenhuis werd ontslagen. Ze belde me gisteren. Ik ben vandaag meteen op een vliegtuig gestapt.’ Ze stak haar kin vooruit. ‘Ik ben niet van plan weg te gaan. Ik moet en zal mijn zus zien. Als je me niet wilt vertellen waar ze ligt, dan bel ik gewoon alle ziekenhuizen in Seattle af. Nicole is familie.’

‘Sinds wanneer?’ mompelde hij. Dat koppige herkende hij; dat had haar zus ook.

Waarom had Jesse Claire opgetrommeld? Alsof ze al niet voor genoeg problemen had gezorgd. Of was dit soms een poging om iets goed te maken? Het was waar, Nicole kon zeker hulp gebruiken, en zelf zou ze er nooit om vragen. Hij zou natuurlijk doen wat hij kon, maar hij had ook een bedrijf, en verder moest hij voor Amy zorgen. Nicole zou vast Drew niet om zich heen willen hebben, en Jesse al helemaal niet. Wie bleef er dan nog over? Hij mompelde een verwensing. Waarom moest hij hier nu over beslissen? ‘Waar logeer je?’

‘Gewoon, thuis. Waar anders?’

‘Goed. Nicole komt over een paar dagen thuis, dan moeten jullie het samen maar uitvechten.’

‘Nou, ik heb echt geen zin om nog twee dagen te moeten wachten voor ik haar kan zien.’

Egocentrisch, verwend, narcistisch. Dat waren de woorden die

Nicole altijd gebruikte om haar zus te beschrijven. Hij kon haar geen ongelijk geven.

‘Hoor eens,’ zei hij. ‘Je wacht maar rustig tot Nicole thuis komt, of je kunt rechtsomkeert maken naar Parijs of waar je ook mag wonen.’

‘New York,’ zei ze kalm. ‘Ik woon in New York.’

‘Maakt me niet uit. Ik wil gewoon niet hebben dat Nicole door jou in het ziekenhuis wordt lastiggevalen. Desnoods ga ik hoogstpersoonlijk voor de deur van haar kamer staan. Ze heeft veel pijn en zit niet te wachten op bezoek van zo’n onuitstaanbaar iemand als jij, begrepen?’